

РЕШЕНИЕ

№ 1751

гр. София, 11.03.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 48 състав,
в публично заседание на 24.02.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калина Пецова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **13663** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващи от АПК.

Делото е образувано по повод подадена жалба от [фирма] с адрес [населено място], район „О. купел“, [улица], представлявано от изпълнителния директор С. Д., чрез юрк П. против Акт за установяване на публично държавно вземане /АУРДВ/ №331/07.10.2019г., издаден от Директора на Б. дирекция „И. район“ [населено място] при Министерство на околната среда и водите.

Претендира незаконосъобразност и иска отмяна на оспорения акт, при следните съображения:

Счита, че актът не съответства на предвидената т закона форма, издаден е при съществени нарушения на административнопроизводствените правила и в нарушение на материалния закон.

Сочи, че актът не съдържа фактическите основания, обосноваващи направените в диспозитива изводи, с което не отговаря на изискванията на чл. 59 от АПК.

Счита, че адресатът на акта не е присъствал на проверки относно обстоятелствата, установени и изложени в посочените мотиви, не е канен и не е запознат с констатациите и не е подписвал такива, което нарушава правото му на защита.

Позовава се на изменение на нормите на ЗВ от ДВ №98/27.11.2018г./ за обосноваване на приложението им, поради което ангажира съдебно-счетоводна експертиза.

В проведеното съдебно заседание жалбоподателят се представлява от юрк П., който поддържа жалбата и моли за разноските по делото.

Ответникът се представлява от юрк Х., която оспорва жалбата.

Съдът, въз основа на данните по делото, становищата на страните и съобразно закона, намира за установено следното:

Жалбата е допустима за разглеждане, като подадена в срок и от правнолегитимирано лице, чиито права са засегнати от акта, представляващ мълчалив отказ по подадено от лицето заявление.

По фактите, на база представените по делото писмени доказателства, вкл. съобразявайки изготвената и приета съдебно-счетоводна експертиза, се установява, както следва:

С Разрешително № 0693/10.12.2001г., продължено с Решение №1280/07.07.2011г. на Директора на Б. дирекция „Източно беломорски район“ БД ИБР/ с нов № 31120034 с титуляр [фирма], е предоставено право на водовземане от повърхностен обект „С.“, находящ се в землището на [населено място], [община], област П., с цел – ползване на водата – напояване с разпределение на разрешеното водно количество – до 6.622м3/сек, със срок на действие – до 10.12.2016г. Съгласно раздел „Такса за водовземане“ по разрешителното: „На основание чл. 194 от Закона за водите, за правото на водоползване се заплаща такса в размер, определен в съответствие с Тарифа за таксите за водовземане, на ползване на воден обект и за замърсяване /ПМС177/24.06.2011г. , отг. ДВ, бр.3/10.01.2012г./ и Тарифа за таксите за водовземане , за ползване на воден обект и за замърсяване /ПМС 383/29.12.2016г., в сила от 01.01.2017г./

Във връзка с дължими такси по това разрешително, е извършена проверка от експерти от БД ИБР, при което са съставени два броя констативни протоколи: ПВ-01-16/20.02.2017г. и ПВ-019/12.03.2018г.

Последните установяват неплащане на дължимите такси за водоползване по това разрешително, както следва:

- За периода 01.01.2016г. – 31.12.2016г. – 13 944. 50 лева.
- За периода 01.01.2017г. – 31.12.2017г. – 15.514.37 лева.

На основание чл. 195б, ал.2, т.3 от ЗВ, е изготвено и изпратено писмо №ПО-02-37/27.02.2019г. до титуляра на разрешителното и настоящ жалбоподател [фирма] с покана за доброволно изпълнение чрез заплащане на дължимата такса за двата посочени периоди в общ размер на 29 458.87 лева. Дружеството е уведомено, че при неплащане на сумата в седмодневен срок, ще бъде издаден акт за принудителното ѝ събиране по реда на ДОПК, заедно с дължимите лихви за периода за забава.

Издаден е АУПДВ №331/07.10.2019г. за събиране на посоченото публично вземане, както следва: за периода 01.01.2016г. – 31.12.2016г. – 13 944 500 м3 х 0.001 лв на м3, при което е установена главница в размер на 13 944. 50 лева и лихва за периода от 01.04.2017г. до 07.10.2019г. – 3563.88 лева.

За периода 01.01.2017г. – 31.12.2017г. – 12 928 640 м3 х 0.0012 лв/м3, при което е определена главница от 15 514 . 37 лева и лихва от 01.04.2018г. до 07.10.2019г. - 2 391.99 лева.

Общо е определено задължение в размер на 29 458.87 лева главница и 5 955. 87 лихва, за което е издаден АУПДВ.

За предстоящото издаване на акта, поради липса на доброволно плащане, дружеството е уведомено с писмо № ПО-02-37 от 26.09.2019г. / л.17 по делото/.

Не се спори по селото, че дружеството е подало декларации и за двата периода, както следва: за 2017г. – декларация №КД-04-1977 от 02.02.2017г./л.32 по делото/, а за

2016г. - №КД-05-2067 от 02.02.2017г.

Няма спор относно приложението във времето на съответните редакции на Тарифа за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване.

Относно установеното задължение за такси по процесното разрешително за 2016г. е налице съответствие между декларираното с цитираната декларация и установеното от органа и търсено задължение.

Налице е несъответствие относно размера на задължението за 2017г., поради следното:

С декларацията е установено и отчетено задължение в размер на 9 773 лева, при цена на куб. метър от 0.0012 лева / за което няма спор между страните, че е нормативно установената за периода/; но при установен като отчет годишен воден обем от 8 144 174 м3. Органът е въприел друго количество като предмет на таксуване, както следва: Съгласно Констативен протокол №ПВ1-019/12.03.2018г. е установено, че след водохващането има монтирано измервателно устройство за отчет на ползваните водни количества за напояване на земеделските култури от река С.. По представената справка отчетното количество вода е 12 928 640 куб. метра, на база което количество органът е изчислил размера на таксата от 15 514.37 лева.

При така установеното по фактите, от правна страна съдът приема:

АУПДВ е издаден от компетентен орган, предвид разпоредбата на чл. 195б ал. 1 и ал. 2 във връзка с чл. 194, ал. 1, т. 1 б. "б" във връзка с чл. 194, ал. 2 от ЗВ във връзка с чл. 166 от ДОПК и съответните тарифи за таксите за правото на водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване, в предвидената писмена форма, съгласно изискванията по чл. 59, ал. 2, т. 1-8 от АПК.

Не се споделя възражението, че в административното производство по издаване на оспорения акт са допуснати такива съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са основание за незаконосъобразност на акта. Административният орган е изпратил покана за доброволно изпълнение на задължението за плащане на таксата за водовземане, която съдържа предупреждение, че при неизпълнение ще последва издаване на акт за установяване на публично държавно вземане. Т. е., спазени са правилата на чл. 26 АПК и на дружеството-жалбоподател е било гарантирано правото на защита в пълен обем, като е имало възможност да направи всичките си искания и възражения и да представи всичките си писмени доказателства. Следва да бъде изрично отбелязано, че нито в административното производство по издаване на оспорения акт, нито в настоящото съдебно производство дружеството не е представило нови писмени доказателства, установяващи плащане на процесните задължения, което е единственият правнорелевантен факт от значение за настоящия спор и за преценката за законосъобразността на издадения АУПДВ. В този смисъл съдът намира, че дори и в производство по издаване на оспорения акт да не са спазени всички административнопроизводствени правила, нарушенията не могат да се квалифицират като съществени, защото законният представител на дружеството не е бил лишен от възможността лично или чрез упълномощено лице да направи искания, бележки и възражения, всички факти от значение за правилното решаване на спорния въпрос са били изяснени и волеизявлението на органа не е било повлияно от каквото и да е нарушение на процедурата.

Съгласно чл. 195б ал. 2 от ЗВ актът се съставя въз основа на писмени доказателства, включващи: 1. извлечения от сметките, по които постъпват таксите; 2. платежни и

други счетоводни документи, издадени от лицата, използващи водите; 3. покана към лицето за доброволно изпълнение; 4. констативни протоколи от извършения контрол за изпълнение на задължението. В съответствие с тази законова регламентация оспореният акт е издаден въз основа на представени от дружеството справки за иззети водни количества и декларации по чл. 194б ЗВ за процесния период, поканата за доброволно изпълнение и констативни протоколи от проверка за изпълнение на задълженията. Т. е., противно на твърденията на дружеството-жалбоподател, актът е издаден при спазване на установените за неговото издаване административнопроизводствени правила.

Не се споделя също възражението за нарушение на формата на акта. В достатъчна степен подробно и ясно са определени, както времеви период, за който дружеството не е погасило задълженията за такси за водовземане, така и размерът на задълженията, като са посочени фактическите и правните основания за издаване на акта. В този смисъл не е налице непълнота или нарушение на изискването за форма.

Размерът на задълженията, определени с АУПДВ за 2016г. отговаря на декларирания от самото дружество размер на ползваното по години количество вода и не се доказва да съществуват разминавания.

Относно установения размер на ползваното и съответно отчетено като дължимо за заплащане количество вода относно 2017г. е налице несъответствие, както следва: декларираният от дружеството размер на ползвано количество е 8 144 174 м³, а възприетото от органа количество е 12 928 640 м³, от което произтича и разминаването в търсената сума за такса.

Съдът приема, че отразеното в Констативен протокол №ПВ1-019/12.03.2018г. , че е налице водовземане в посочения в акта обем не е опровергано в хода на производството пред органа, както и на съдебното такова. В хода на преписката не е правено фактическо възражение срещу установените количества, не са представени показатели от извършеното от дружеството замерване, които да докажат твърдения от него като ползван обем. Такива не са ангажирани и в хода на съдебното следствие. Напротив, поставен е въпрос към експертизата относно наличието на това разминаване, но не е правен и опит да бъде доказана тезата на дружеството за твърдения от него обем. Съгласно чл. 9, ал.5 в приложимата редакция за 2018г., при несъответствие на параметрите, по които е определен размерът на таксата, директорът на басейнова дирекция назначава нарочна проверка за установяване на обстоятелствата и за определяне размера на дължимата такса. В проверката участва и компетентният орган по издаване на разрешителното за водовземане или за ползване на воден обект, включително за заустване или отвеждане, или на комплексното разрешително, издадено по реда на ЗООС, или оправомощено от него длъжностно лице. Именно в тази връзка е съставен констативният протокол от 12.03.2018г., като връчването му не е предписано от закона, поради което обратното не води до извод за нарушаване на правата на дружеството. Напротив, същото е уведомено с писмо от 27.02.2019г, респ. с Констативен протокол № АФПД 7 от 07.03.2019г. за установеното количество ползван воден обем по разрешението за 2017г., като няма данни за възражения и опровергаване на така установеното.

Не се и твърди да е реализирано плащане на така установените такси, представляващи публични задължения.

В оспорения акт са посочени периодите по години и размерите на главницата и лихвата за забава, както и общият период на задължението.

Нормата на чл. 194б ал. 4 от ЗВ е претърпяла законодателна промяна, в сила от 27.11.2018 г., и към момента на издаване на оспорения акт за директора на басейновата дирекция не е съществувало задължение да уведомява писмено титуляра на разрешителното за размера на дължимата такса, срока за заплащането ѝ и сметката, по която таксата следва да бъде заплатена, въпреки което дружество е уведомено с цитираните по-горе писма, поради което неоснователно и недоказано е твърдението за нарушение на процедурата, направено в жалбата в тази насока.

С оглед всичко изложено, съдът намира, че оспореният акт е издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма на мотивиран писмен акт, при спазване на процесуалните правила и на материалноправните норми, поради което жалбата, като неоснователна, следва да бъде отхвърлена.

Предвид изхода на спора и претенциите на жалбоподателя за присъждане на разноски по делото, съдът намира, че такива не се следват.

Затова и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София град, II-ро отделение, 48-ми състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] с адрес [населено място], район „О. купел“, [улица], представлявано от изпълнителния директор С. Д., чрез юрк П. против Акт за установяване на публично държавно вземане /АУРДВ/ №331/07.10.2019г., издаден от Директора на Б. дирекция „И. район“ [населено място] при Министерство на околната среда и водите.

Решението подлежи на оспорване пред ВАС в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Преписи от решението да се изпратят на страните.

СЪДИЯ: